

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 498/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 126/2015 zo 16. februára 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 48/2016 z 23. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na pokojný súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 126/2015 zo 16. februára 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 48/2016 z 23. novembra 2017 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. mája 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 2 z 12. januára 2015 (ďalej len „personálny rozkaz“), ktorý mu bol doručený 15. januára 2015, prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), že svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, „a to tým, že sa sťažovateľ údajne dňa 21.11.2014 mimo výkonu služby zúčastnil stužkovej slávnosti absolventov 4. ročníka Gymnázia Ladislava Dúbravu konajúcej sa v hoteli [REDAKOVANÉ] a v čase po 04:00 dňa 22.11.2014 pod vplyvom alkoholu vyvolal konflikt a hádku a verbálne vulgarizmami napádal tam prítomných. Sťažovateľ mal zároveň bezdôvodne napadnúť tam prítomného [REDAKOVANÉ], ktorého mal udrieť päťou do tváre. Mal narúšať verejný pokoj vreskom, vykrikovaním vulgarizmov a nezrozumiteľných slov, vyzliecť sa do pol pása... Po prijazde hliadky mal sťažovateľ na členov hliadky kričať, aby ho nechali na pokoji; pričom sťažovateľ mal členov hliadky údajne oslovovať cudzími krstnými menami, a to aj napriek tomu, že sa jednalo o jeho kolegov z Obvodného oddelenia PZ Dunajská Streda. Následne na to, sa mal sťažovateľ na chvíľu ukludniť, no potom mal opäť začať vulgárne vykrikovať a ramenami a kopnutím mal preraziť jednokridlové dvere vedúce do ďalšej miestnosti, v ktorej mal prevrátiť stôl a rozbiť jeho sklenenú výplň... bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode a eskortovaný hliadkou na OO PZ Dunajská Streda, kde ho umiestnili do miestnosti na predvedené a zadržané osoby. Sťažovateľ pritom kopal do mreží a snažil sa ničiť zariadenie tejto miestnosti, o čom má byť údajne aj

vyhotovený záznam zo záberov kamerového systému OO PZ Dunajská Streda. Takéto správanie sťažovateľa malo pokračovať až do príchodu jeho nadriadeného, ktorý na miesto privolať rýchlu zdravotnú pomoc. Lekár z rýchlej zdravotnej pomoci mal sťažovateľa vyšetriť a podať mu liečivo na upokojenie. Následne mal nadriadený sťažovateľa dňa 22.11.2014 o 6:33 hod podrobiť sťažovateľa dychovej skúške s pozitívnym výsledkom 0,82 mg alkoholu na liter vydýchnutého vzduchu. Podľa zdôvodnenia Personálneho rozkazu sa mal sťažovateľ takéhoto správania dopustiť v čase jeho dočasnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby, ktorá mu bola uznaná... odo dňa 15.11.2014 bez povolenia vychádzok.“.

Proti tomuto personálnemu rozkazu ministra vnútra sťažovateľ podal 21. januára 2015 rozklad, o ktorom rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) svojím rozhodnutím č. KM-OLVS-17/2015/OPK z 11. mája 2015 (ďalej len „rozhodnutie o rozklade“) tak, že rozklad zamietlo a napadnutý personálny rozkaz potvrdilo.

Zákonnosť rozhodnutia o rozklade, ako aj personálneho rozkazu navrhol sťažovateľ preskúmať súdom, a to žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v rámci správneho súdnictva z 22. mája 2015, prostredníctvom ktorej navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

O žalobe sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 126/2015 zo 16. februára 2016 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 48/2016 z 23. novembra 2017 potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu a nepriznal sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania.

3. Podľa sťažovateľa rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta arbitrárnosť záverov krajského súdu aj najvyššieho súdu a nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu.

K namietanej arbitrárnosti záverov krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol:

„... Máme za to, že ako v konaní pred správnyimi orgánmi, tak aj v konaní pred súdmi došlo k závažným pochybeniam, k odstráneniu ktorých nedošlo ani Druhostupňovým rozhodnutím. V dôsledku konania správnych orgánov pritom došlo k takému závažnému porušeniu práv sťažovateľa, že toto porušenie dosahuje až ústavnoprávny rámec. Poukazujeme, že Druhostupňové rozhodnutie ako posledná možnosť nápravy tohto nezákonného a protiústavného stavu nedáva odpovede na všetky relevantné otázky, odôvodnenie tohto rozhodnutia nie je logicky konzistentné a predstavuje zásah do ústavného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a s tým súvisiacich čiastkových práv. Vzhľadom na uvedené tak ani Druhostupňovým rozhodnutím nedošlo k náprave protiprávneho stavu vzniknutého napádanými rozhodnutiami a im predchádzajúceho postupu, a preto nemožno dospieť k záveru, že by bola dosiahnutú spravodlivosť procesu aspoň cez prizmu posudzovania konania a jeho konečného výsledku ako celku.“

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že personálne konanie je konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb, a rozhodnutie v tomto konaní môže predstavovať významný zásah do práv sťažovateľa, a preto je v danom prípade potrebné analogicky uplatňovať aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Tým, že krajský súd a najvyšší súd potvrdili postup ministerstva vnútra, došlo k hrubému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, a to najmä z týchto dôvodov:

„... i.) správne orgány nekonali v úzkej súčinnosti so sťažovateľom, a tak bol sťažovateľ vylúčený z procesu získavania dôkazov, pričom k získavaniu dôkazov dochádzalo bez jeho prítomnosti a vedomosti;

ii.) sťažovateľovi bolo znemožnené sa na celom procese zúčastniť, bolo mu odopreté jeho právo byť oboznámený s priebehom konania a vykonávaným dokazovaním, podávať k nemu námietky, pripomienky, návrhy a vyjadrenia;

iii.) sťažovateľovi nebolo umožnené sa v personálnom konaní účinne a efektívne brániť prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu a nebol mu poskytnutý dostatočný čas na prípravu jeho vyjadrenia k spisovému materiálu a vykonanému dokazovaniu;

iv.) rozhodnutie správnych orgánov nebolo vydané na základe náležite a spoľahlivo zisteného skutkového stavu...“

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ ďalej namieta, že minister vnútra v personálnom konaní zabezpečoval dôkazy bez toho, aby o uvedenom informoval sťažovateľa alebo jeho

právneho zástupcu, a sťažovateľovi tak bolo znemožnené, aby sa zúčastnil výsluchov svedkov, aby im kládol otázky a aby sa vyjadroval k ich výpovediam, čo predstavuje nielen hrubé porušenie jeho základných procesných práv, ale okrem iného spochybňuje aj objektivnosť a zákonnosť takto vykonaného dokazovania. Sťažovateľ bol informovaný o vykonaných dôkazoch až dodatočne, a to až 7. januára 2015, keď mu bol doručený spisový materiál a stanovená lehota na vyjadrenie sa k tomuto spisovému materiálu, a to do 9. januára 2015 do 15.00 h, a preto nie je možné súhlasiť s názorom krajského súdu, že lehota na vyjadrenie sťažovateľa bola primeraná, ani s názorom najvyššieho súdu, že sťažovateľ mal možnosť sa k podkladom rozhodnutia vyjadriť.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej namieta, že *„vzhľadom na stanovenie extrémne krátkej lehoty na vyjadrenie sa, ako aj vzhľadom na expresne rýchle rozhodnutie správneho orgánu, bolo sťažovateľovi objektívne znemožnené účinne obhajovať jeho práva a záujmy a vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia alebo podať k nemu námietky.*

Pre úplnosť tiež poukazujeme, že sťažovateľ o svojom záujme byť vypočutý a prítomný na prejednaní veci dokonca upozornil aj druhostupňový správny orgán, a to v samotnom Rozklade. Aj napriek uvedenému však ani druhostupňový správny orgán sťažovateľa ako účastníka v danej veci ignoroval a k danej veci ho nevypočul.

Vzhľadom na uvedené tak trváme na našom tvrdení, že vydaniu napadnutých rozhodnutí predchádzal nezákonný postup správnych orgánov, ktorým bol sťažovateľ úplne vylúčený z personálneho konania, a to aj napriek tomu, že sa v ňom rozhodovalo o jeho právach!

... Aj napriek tomu, že sťažovateľ splnomocnil na svoje zastupovanie v personálnom konaní právneho zástupcu, tento nebol pred vydaním Personálneho rozkazu zo strany správnych orgánov ani raz kontaktovaný. Nebola mu doručená žiadna písomnosť, žiadna výzva na vyjadrenie sa k prebiehajúcemu konaniu alebo vykonávanému dokazovaniu, a tento ani nebol upovedomený o žiadnej rozhodujúcej skutočnosti pre vydanie rozhodnutia vo veci alebo o žiadosti správnych orgánov o vypočutie sťažovateľa. Správne orgány ako aj súdy tak celú dobu úplne ignorovali a aj ignorujú fakt, že sťažovateľ bol v personálnom konaní právne zastúpený... Poukazujeme, že tvrdenia správnych orgánov alebo súdu o tom, že by správne orgány opakovane upozorňovali sťažovateľa na to, že v personálnom konaní neevidujú plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom nie sú ničím podložené.

... Nekonanie s právnym zástupcom sťažovateľa, vykonávanie úkonov a dôkazov bez jeho vedomosti a prítomnosti, podľa nášho názoru predstavuje hrubý zásah do práva sťažovateľa na spravodlivý proces a znemožňuje mu účinne a kvalifikovane sa brániť a všetky dôkazy vykonané v súvislosti s porušením tohto práva je potrebné považovať za nezákonné.

... Opakovane poukazujeme, že sťažovateľ mal celú dobu záujem sa k priebehu konania a podkladom na jeho rozhodnutie vyjadriť. Nakoľko však mal zdravotné problémy a mal záujem na tom, aby jeho obrana bola skutočne účinná, využil svoje právo byť v personálnom konaní zastúpený advokátom.

... Správne orgány ignorovali skutočnosť, že sťažovateľ bol v personálnom konaní právne zastúpený, čím vylúčili možnosť jeho účinnej obrany v tomto konaní a zasiahli tým do jeho práva na právnu pomoc, čo predstavuje hrubý zásah do jeho práva na spravodlivý proces... Ani rozhodnutím Prvostupňového súdu, a ani rozhodnutím Druhostupňového súdu, však nebol tento stav napravený. Máme za to, že ani Prvostupňový, a ani Druhostupňový súd, sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s argumentmi sťažovateľa o momente predloženia plnej moci v personálnom konaní, a že oba súdy úplne ignorovali sťažovateľom predložené dôkazy – t. j. doložené čestné vyhlásenia ako vyjadrenia svedkov o odovzdaní plnej moci na zastupovanie sťažovateľa advokátom v personálnom konaní. Poukazujeme, že ani jeden z konajúcich súdov takýto postup vo svojom rozhodnutí neodôvodnil. Druhostupňový súd pritom dokonca vo svojom rozhodnutí uvádza, že sťažovateľ ani v konaní pred súdom nedoložil žiaden dôkaz, ktorým by spochybňoval skutkový stav zistený správnym orgánom. Takýto záver Druhostupňového súdu len preukazuje hrubú a neodôvodnenú ignoráciu tvrdení a dôkazov sťažovateľa o doložení plnej moci nie len zo strany správnych orgánov ale aj zo strany súdov.

... Sťažovateľ opakovane tvrdí, že svoje splnomocnenie v personálnom konaní odovzdal dňa 03.12.2014, a to za účasti svedkov. Správny orgán uvedenú skutočnosť rozporuje... Máme za to, že v prípade, ak mal správny orgán pochybnosti o právnom zastúpení sťažovateľa alebo o momente doloženia plnej moci, mal za účelom náležitého zistenia skutkového stavu konať ex offo.

... Aj napriek vyššie uvedenému správny orgán za účelom náležitého zistenia skutkového stavu vo veci doručenia plnej moci v personálnom konaní dňa 03.12.2014

do dnešného dňa nevypočul žiadnych svedkov, ktorí by sa vedeli vo svojich svedeckých výpovediach vyjadriť k otázke doloženia plnomocenstva. Naopak poukazujeme, že títo svedkovia boli ako správnymi orgánmi, tak aj súdmi počas celého konania ignorovaní. Títo svedkovia neboli v danej veci do dnešného dňa vypočutí, a to aj napriek tomu, že ich svedecká výpoveď slúži na preukázanie tvrdení sťažovateľa, a že sa vzťahuje k tak dôležitej otázke, akou je otázka právneho zastúpenia sťažovateľa v personálnom konaní. Otázka tohto právneho zastúpenia je pritom jednou z kľúčových pre posúdenie zákonnosti personálneho konania a v ňom vydaných rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené, tak sťažovateľ z bezbrannosti doložil aspoň do konania o správnej žalobe ich čestné vyhlásenia. V zmysle doložených čestných vyhlásení títo svedkovia potvrdzujú, že k doloženiu plnej moci do personálneho konania došlo dňa 03.12.2014. Prvostupňový súd sa však k týmto čestným vyhláseniam svedkov vôbec nevyjadril, čo vo svojom rozhodnutí ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil, a to aj napriek tomu, že sa tieto čestné vyhlásenia viažu ku rozhodujúcej otázke zastúpenia sťažovateľa v personálnom konaní.

Druhostupňový súd sa k čestným vyhláseniam svedkov síce vyjadril, avšak tak, že podľa jeho názoru by bola výpoveď týchto svedkov bezvýznamná, nakoľko títo neboli prítomní pri incidente, ktorý bol dôvodom na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru. Poukazujeme, že sťažovateľ sa domáhal vypočutia svedkov nie za účelom ich výpovede k priebehu incidentu zo dňa 21.11.2014, ale za účelom ich výpovede k doručeniu jeho plnej moci do personálneho konania dňa 03.12.2014 !!! Máme za to, že takýto záver Druhostupňového súdu porušuje základné princípy logiky.

Rovnako poukazujeme, aj na tú skutočnosť, že to, že sú svedkovia blízkymi osobami sťažovateľa nemôže byť jediným dôvodom na odmietnutie ich výpovedí, a to najmä v prípade, pokiaľ sa jedná o výpovede na preukázanie priebehu udalosti odohranej sa v byte sťažovateľa!!! Zároveň poukazujeme, že jediným dôkazom na preukázanie priebehu rozhodnej udalosti okrem uvedených svedeckých výpovedí boli len úradné záznamy správneho orgánu, t. j. de facto výpovede protistrany, ktoré pritom podľa nášho názoru rozhodne nie je možné považovať za objektívne dôkazy...“.

Podľa sťažovateľa sa ani krajský súd, ani najvyšší súd nevysporiadali s jeho argumentmi k doloženiu jeho plnej moci do personálneho konania, ktoré sú kľúčové

pre rozhodnutie v danej veci, a takýmto konaním všeobecných súdov bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Sťažovateľ taktiež namieta porušenie základného práva na pokojný súkromný a rodinný život, ktorého sa mali dopustiť nadriadení sťažovateľa tým, že namiesto toho, aby sťažovateľovi doručovali písomnosti prostredníctvom pošty, opakovane obťažovali nielen sťažovateľa, ale aj jeho rodinných príslušníkov, ktorí s ním bývajú v jednej domácnosti, a to domáhaním sa vstupu do jeho bytu s cieľom doručovania písomností. Podľa sťažovateľa k porušeniu uvedeného základného práva došlo aj vydaním nezákonného personálneho rozkazu, a teda nezákonným prepustením sťažovateľa zo služobného pomeru.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], trvalé bytom... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR; jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane LP a ZS; jeho právo na pokojný súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR bolo rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2017, spis. zn. 3 Sžo 48/2016 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.02.2016, č.k. 5S 126/2015-60 porušené.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2017, spis. zn. 3 Sžo 48/2016 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.02.2016, č.k. 5S 126/2015-60 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd SR a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom (vo výške 325,42 EUR) do 10 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

III.

8. V rozsahu označených základných práv a slobôd sťažovateľ predovšetkým namieta proces vyhodnotenia dokazovania vykonaného a vyhodnoteného správnymi orgánmi vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, a tým skutkové a právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých rozhodnutiach.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

11. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07).

12. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu mal preto najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku krajského súdu využil a najvyšší súd o ňom riadne rozhodol. Právomoc najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

13. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy
napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu**

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasťou obsahu

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zamerl svoju pozornosť na to, aby preskúmal, či skutkové a právne závery najvyššieho súdu, na ktorých založil napadnutý rozsudok, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či tento napadnutý rozsudok je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a či ním zároveň nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

17. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol:

„Podľa § 263 ods. 1 a 5 zákona č. 73/1998 Z. z., zastúpenie vzniká na základe plnomocenstva alebo rozhodnutím súdu. Zástupca koná v mene zastúpeného a zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

Na zastúpenie je potrebné písomné splnomocnenie, v ktorom musí byť uvedený rozsah oprávnenia zástupcu; inak je neplatné.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bolo jeho správanie sa na verejnom mieste dňa 22. 11. 2014 v čase okolo 04:20 hod. vo vestibule hotela [REDAKOVANÉ], kde po príchode privolanej hliadky sa žalobca, ktorý bol pod vplyvom alkoholu správal agresívne, odhodil koženú sedačku, vykopol jednokrídlové drevené dvere, prevrátil stôl za hlasného kričania. Poškodením zariadenia hotela spôsobil škodu na jeho majetku. Z dôvodu agresívneho správania, aktívneho bránenia sa pri snahe privolanej hliadky o ukludnenie situácie museli byť použité donucovacie prostriedky a došlo k zadržaniu žalobcu. Z vykonaného dokazovania, z výsluchu osôb prítomných na mieste incidentu pred príchodom policajnej hliadky vyplynulo, že v zariadení sa v danom čase konala stužková slávnosť. Na privolanie

prevádzkara prišla na recepciu triedna učiteľka oktávy miestneho gymnázia, ktorá potvrdila, že žalobca sa vulgárne vyjadroval, vydával nepríčetné výkriky a správal sa iracionálne. Pri recepcii vrazil tam prítomnej osobe päťou do tváre. Po tomto údere došlo k vzájomnej fyzickej potýčke. Následne bola privolaná hliadka polície. Uvedený priebeh vyplýval aj z výpovedí iných prítomných osôb.

K uvedenému konaniu žalobcu došlo počas jeho pracovnej neschopnosti, keďže bol uznaný dočasne nespôsobilým na výkon štátnej služby svojou ošetrojúcou lekárkou od 15. 11.2014. V domácej liečbe sa nezdržiaval ani dňa 16. 12. 2014.

Odvolaací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca nepredložil v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by spochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom a ktorý vyplýval z výpovedí prítomných osôb a zasahujúcich policajtov.

Z obsahu spisu takisto nevyplýva, že by došlo k hrubému porušeniu procesných práv žalobcu tým, že by správny orgán neakceptoval splnomocnenie udelené žalobcom svojmu právnenému zástupcovi.

Súd sa oboznámil s nahrávkou CD, na ktorú žalobca poukazoval s tým, že sa jedná o dôkaz o odovzdaní plnomocenstva na zastupovanie v konaní o prepustenie zo služobného pomeru svojmu nadriadenému. Nahrávka zobrazuje len osobu, zrejme matku žalobcu, ktorá dňa 03. 12. 2014, otočená chrbtom k nahrávaciemu zariadeniu a svojim postojom brániaca výhľadu, pri dverách bytu komunikuje s príslušníkmi policajného zboru, pričom z nej nie je zrejmé, akú písomnosť mala odovzdať nadriadenému žalobcu, prípadne akú prevzala. V spise sa nachádza podanie žalobcu zo dňa 03. 12. 2014, ktoré neobsahuje označenie právneho zástupcu žalobcu a nejedná sa o splnomocnenie na zastupovanie.

Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že dňa 02. 12. 2014 žalobca prevzal upovedomenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, v ktorom boli uvedené dôvody začatia konania. Zo záznamu zo dňa 02. 12. 2014 vyplýva, že nadriadený dohodol so žalobcom stretnutie v mieste jeho trvalého pobytu za účelom podania výpovede. V dohodnutý deň bol nadriadenému prostredníctvom matky žalobcu odovzdaný list spomenutý vyššie. V predmetnom liste žalobca nešpecifikoval, akú zákonnú lehotu týkajúcu sa vyznenia o vypočutí žalobca nedodržel, nešpecifikoval príslušný právny predpis

a poukázal na nedodržanie § 14 zákona o správnom konaní, keď o vypočutí neinformoval jeho obhajcu.

Zo záznamu zo dňa 08. 12. 2014 vyplýva, že žalobca odmietol vykonanie svojho výsluchu zo strany nadriadeného.

Dňa 07.01. 2015 bol žalobcovi doručený návrh na prepustenie zo služobného pomeru a všetok súvisiaci dôkazový materiál.

Dňa 8. januára 2015 za nadriadený žalobcu dostavil do miesta jeho trvalého pobytu za účelom určenia termínu na predloženie námietok a dôkazov k obdržanému návrhu, tento sa však na adrese nezdržiaval, hoci v tom čase nemal povolené vychádzky.

V spise sa nachádza SMS správa nadriadeného žalobcu, v ktorej mu určil termín na predloženie námietok do 09. 01.2015 do 15: 00 hod. Nadriadený žalobcu sa v uvedený deň dostavil do miesta bydliska žalobcu za účelom prevzatia námietok, pričom žalobca sa opätovne doma nezdržiaval.

Prvostupňové rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa 15. 01. 2015.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol riadne oboznámený s dôvodmi na prepustenie, mal možnosť sa k veci vyjadriť, predložiť návrhy. Rozhodnutie o prepustení obsahovalo náležitosti podľa § 241 zákona č. 73/1998 Z. z., k návrhu sa vyjadrila príslušná odborová organizácia, bolo vydané v zákonom určenej lehote.

Dňa 22. 01. 2015 bol žalovanému doručený rozklad žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu, súčasťou ktorého bolo splnomocnenie udelené advokátovi [REDAKOVANÉ] na zastupovanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru zo dňa 02. 12. 2014. Žalobca v rozklade namietal porušenie zákonov. Ústavy Slovenskej republiky a ostatných právnych predpisov z dôvodu nerešpektovania jeho právneho zastúpenia advokátom a nedodržania náležitosti rozhodnutia podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku. Namietal porušenie svojich ľudských práv v zhode s jeho predchádzajúcimi podaniami.

Z uvedeného chronologického popisu konania vo veci odvolací súd zistil, že plnomocenstvo na právne zastúpenie žalobcu v predmetnom konaní bolo príslušnému správne orgánu doručené až súčasne s podaným rozkladom, a to dňa 22. 01. 2015.

Predmetné splnomocnenie sa stalo voči prvostupňovému správneému orgánu a žalovanému účinným, až keď sa o jeho existencii dozvedeli, t. j., kedy im bolo doručené. V danom prípade bol správny orgán informovaný o existencii splnomocnenia na zastupovanie žalobcu v konaní advokátom, dňa 22. 01. 2015 a až od tohto termínu bol povinný konať so zvoleným zástupcom žalobcu. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný následne vydané rozhodnutie o rozklade doručoval zvolenému právneému zástupcovi žalobcu v súlade so zákonom.

Keďže žalobca v podanom rozklade nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval, že sa skutok nestal tak, ako ho zistil správny orgán, nevykonal žalobca vo veci za účelom zistenia skutkového stavu veci ďalšie dokazovanie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, vypočutie žalobcom navrhovaných svedkov ohľadom doručenia plnej moci nadriadenému žalobcu dňa 03. 12. 2014 by nebolo spôsobilé vrátiť vykonané zistenia. Navrhovaní svedkovia, matka žalobcu, jeho otec a priateľka neboli prítomní pri incidente, ktorý je dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, sú osobami blízkymi žalobcu a objektívnosť ich výpovedí by bola pochybná. Z predloženého záznamu na CD nosiči je zrejmé, že otec a priateľka žalobcu sa nenachádzajú v takej blízkosti pri výmene korešpondencií, aby mohli objektívne posúdiť obsah písomností. Zo záznamu možno dedukovať, že vzhľadom na rozmiestnenie písma na papieri, dĺžku textu, ktorý po potvrdení formou podpisu nadriadeným prevzala matka žalobcu, sa jedná o list zo dňa 03. 12. 2014, ktorý je založený v spise, a v ktorom nie je označený právny zástupca žalobcu a nejedná sa o podanie zhodné so splnomocnením, ktoré bolo doručené ako príloha k rozkladu voči prvostupňovému rozhodnutiu. Zároveň z predmetného podania nevyplýva, že by obsahoval prílohu vo forme Splnomocnenia. Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom podaní žalobca nekonkretizoval meno zvoleného právneho zástupcu, jeho kontaktné údaje, a preto správne orgány nemali s kým konať.

Z priebehu konania vyplývajúceho z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca maril doručovanie písomností, svoje vypočutie vo veci, a teda si nesplnil svoju povinnosť postupovať tak, aby svojim konaním nesťažoval a nezdržoval priebeh konania, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 237 ods. 1 zákona.

Námietky žalobcu týkajúce sa nedodržania príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nie sú dôvodné, pretože tieto sa na konania podľa zákona

č. 78/1998 Zb. (správne má byť zákon č. 73/1998 Z. z., pozn.), nevzťahujú. Na predmetné konanie sa nevzťahujú ani procesné postupy upravené Trestným poriadkom.

Odvolací súd sa na základe uvedených dôvodov v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov, ako aj s ich právnym posúdením. V konaní ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie príslušného právneho predpisu, Ústavy Slovenskej republiky ani medzinárodných dohovorov. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.“

18. Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu vzal do úvahy aj obsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

19. Podľa názoru krajského súdu personálny rozkaz a rozhodnutie o rozklade boli v súlade so zákonom. Správne orgány správne posúdili intenzitu porušenia služobnej prisahy sťažovateľa, ako aj naplnenie podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona aj rozhodli. Námietku sťažovateľa o porušení jeho procesných práv tým, že správne orgány nekonali s jeho právnym zástupcom, vyhodnotil krajský súd ako irelevantnú, pretože sťažovateľ počas celého konania nepredložil plnú moc právneho zástupcu. Sťažovateľovi bola poskytnutá možnosť k veci sa vyjadriť, správny orgán sa opakovane pokúsil vypočuť sťažovateľa, čo tento svojím prístupom maril, vyhýbal sa komunikácii a snažil sa znemožniť aj úkon oboznámenia sa s návrhom na prepustenie a celým spisovým materiálom, ktorý mu bol zaslaný poštou. Podľa názoru krajského súdu bola splnená aj zákonná podmienka na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru spočívajúca v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny.

20. V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (I. ÚS 178/2014, II. ÚS 588/2016). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

21. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu.

23. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012).

24. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1
dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu**

25. K námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že už v minulosti dospel k záveru, že aplikovateľnosť citovaného článku dohovoru v posudzovanom konaní nie je daná (napr. I. ÚS 178/2014). Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach alebo záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pojmy

„práva alebo záväzky občianskej povahy“ a „trestné obvinenie“ treba vykladať autonómne od ich definovania v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov dohovoru. Medzi občianske práva alebo záväzky možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru (I. ÚS 1/2013).

26. Už v skoršej judikatúre ESĽP uviedol, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa náboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci *Niegel* proti Francúzsku zo 17. 3. 1997). Výnimkou sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov).

27. V prípade *Pellegrin* proti Francúzsku (rozhodnutie z 8. 12. 1999, sťažnosť č. 28541/95) súd priniesol nové tzv. funkčné kritérium aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva. Súd poznamenal, že na úradoch štátnej správy niektoré pracovné miesta zahŕňajú povolania všeobecného záujmu alebo účasť na výkone verejnej moci. Ich držiteľia teda držia v rukách časť suverenity štátu. Ten má potom legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvlášť puto dôvery a lojality. Na druhej strane pri iných pracovných miestach, ktoré nemajú túto dimenziu „verejnej správy“, tento záujem chýba. Súd preto rozhodol, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločností. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.

28. Prihliadajúc na výklad a aplikáciu pojmov „občianske práva alebo záväzky“ a „trestné obvinenie“ v judikatúre ESLP, ústavný súd dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti o jej odmietnutí v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy
napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu**

29. Sťažovateľ tiež namieta porušenie základného práva na pokojný súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo podľa neho dôjsť postupom *„správnych orgánov, ktoré miesto toho, aby sťažovateľovi doručovali písomnosti oficiálnou cestou prostredníctvom pošty, sa opakovane snažili preniknúť k sťažovateľovi domov a opakovane sa domáhali okamžitého vstupu do jeho bytu. Takýmto postupom obťažovali nielen sťažovateľa, ale aj jeho rodinných príslušníkov, ktorí spolu so sťažovateľom bývajú v jednej domácnosti...“*, ako aj *„samotným vydaním nezákonného Personálneho rozkazu, t. j. nezákonným prepustením sťažovateľa zo štátnej služby, a jeho následným potvrdením Druhostupňovým súdom...“*.

30. Ústavný súd už opakovane judikoval, že možnosť porušenia základných práv hmotného charakteru, v danom prípade základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, treba posudzovať vždy vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 367/08, I. ÚS 197/08, III. ÚS 140/09). Inými slovami, ústavný súd vo svojich rozhodnutiach stabilne zastáva názor, že všeobecný súd nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj označené právo, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru).

31. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo ani dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo treba jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2018